

MA Y THẦN TƯỚNG

DIỄN CA

Xem qua thần tướng Ma y.
Biết người thiện ác biết ty gian tà.
Biết trang phú quý vinh hoa,
Biết người hào kiệt Vương giả thế nào.
Biết người thọ yếu làm sao,
Biết người mưu trí thấp cao trên đời.
Biết người an lạc thánh thời,
Biết người cùng khổ cả đời tân toan.
Người nào ngũ nhật hân hoan,
Chắc rằng qui tướng giàu sang trọn đời.
Mắt xanh da ngọc tốt tươi,
Bộ di hòa huân ắt người phong lưu.
Đờn ôg tức trí da mưu,
Thiền định rộng rãi muối gạo dọn rỗng.
Những người dựa bực tam công,
Tam đĩnh khoản hoạt đời trông mắt trong.
Lương quyền da ứng hồng hồng,
Mặt tròn muối nhọn ắt lòng thông minh.
Người nào lòng rộng thình thình,
Trong bàn tay có chỉ bình chữ xuyên.
Người nào lòng dạ đảo điên,

Bộ đi nết đứng không yên nửa giờ.

Gái mà lòng dạ lằng lơ,

Chơn mày rậm rạp ngọc cơ hồng hồng.

Có chồng mà lại giết chồng,

Hình đi như rẫu bụng trung bao giờ.

Đờn ông hàm râu sơ r r,

Mặt mày méo xẹo khác cơ nhiều bề.

Người nào bộ đi xan xê,

Mặt thì nhiều thọt lòng dè dạ trừu.

Người nào tía lịa như cừ,

Lòng lang dạ độc oán cừ tư niên.

Những người cặp mắt đóng xiên,

Chơn mày chữ bát dạ liên gian mauh.

Người nào tánh thiệt thông minh,

Tròng đen trong chéo thiên đình đóng cao.

Người nào tròng trắng nháy sao,

Cái miệng quai xách hồn hào như tinh.

Người nào tròng trắng phản minh,

Tròng đen đen trạ khôn lạnh hơn người.

Gái nào chưa nói mà cười,

Chưa đi là chạy thiệt người gian dâm.

Người nào nước da ngăm ngăm,

Chơn mày quá nhẵn cái cằm tròn vo.

Thiệt người rành rẻ văn nho,

Trong lòng sáng láng khó dò tìm can.

Người nào chơn mày đóng dan,

Muội cao miệng rộng khôn ngoan trong đời.

Người nào mày ngan đóng khơi,

Mắt sâu muỗi trốg cả đời không dư.

Người nào mày đoạn muỗi trừ,

Thiệt người cô độc môn lự một mình,

Sơn căn đứt đoạn linh đình,
Ông bà đề của mấy nghìn cũng liêu.
Anh em dầu có bao nhiêu.
Ở gần chẳng đặng trời xiêu xứ người.
Mây giao mặt nám không tươi,
Lấy nhơn làm oán vòn người xấu xa.
Người nào mặt láng da ngà,
Trai đôi ba vợ gái đôi ba chồng.
Gái mà hai má hồng hồng,
Con mắt diên đảo có chồng, theo trai.
Người nào mũi thấp mặt dài,
Cặp mắt lé xệ có ngay bao giờ.
Trai mà tóc rối như tơ,
Vô đầu bẹp bẹp thật thơ cả đời.
Người nào tai phật miệng dơi,
Nước da tư nhuận thiệt người sống lâu.
Người nào tươi nước bộ râu,
Dầu nghèo cũng sướng trước sau trọn đời.
Người nào thuở bé mặt tươi,
Lớn lên u ám hay cười hay vui.
Thiệt là tương yếu không xuôi.
Dầu mà có sống nửa đời mồ côi,
Người nào năm nhặt chói ngời,
Chơn mày đứt đoạn thiệt người phá gia.
Người nào con mắt tà tà,
Lỗ mũi vạy vọ sô đà bốn mươi.
Trượng mà như vậy những người,
Học dầu giỏi lắm cả đời làm dân.
Người nào mặt lổu mày gần,
Tủ tài thi đồ dần dần chẳng sai.
Người nào lộ sỉ môi dày,

Tướng in như vậy nạn tai rất nhiều.

Sớm mai chạy riết đến chiều,
Những người như vậy làm nhiều không dư.

Thượng đình ngăn hạ đình dư.
Nhiều khi làm hại nhiều xù làm nên.

Dầu mà cái sò trời trừa,
Vị như sương tuyết nằm trên mặt trời.

Hạ đình ngăn thượng đình đời,
Ắt làm tể tướng trọn đời gần vua.

Dân mà như vậy không vừa,
Ắt rằng sự nghiệp sánh vua sự giàu.

Phát phi nhỏ tuổi lao đao.
Ba mươi sắp xuống chia bầu chẳng toàn.

Phát phi mà lại phát quan,
Ba mươi sắp xuống dờ dang nhiều bề.

Bốn mươi hình phạt phê phê.
Công danh nổi gót lườn bề hậu lai.

Ôm mà nhan sắc tốt thay,
Dầu nghèo không cực binh hài chút nao.

Già mà nhan sắc chẳng xau,
Ắt là cực khổ buổi đầu chẳng sai,

Ôm mà thân thể chẳng phai,
Hậu niên phát đạt hào lai hào quang.

Chơn mày dầu vậy như thoan.
Ắt là học giỏi khôn ngoan giữa trần.

Chơn mày như nhứt mặt gân,
Sát thế chi tướng hại lẫn hào con.

Râu ria đen trạ ngay bôn.
Chắc rằng phước đức nhờ con về già.

Râu thưa quáu quáu lo xa,
Hoe hoe đục đục lớn ra phong trần.

Mắt xanh mây đóng cao môn,
Thật người tánh xáo muốn phân thông minh,
Một mai dựa chôn triều đình.
Máo vàng đai bạc tài lách chẳng sai,
Người nào húng tướng vô tài.
Không no đùi vẽ lỗ tai tối mờ,
Thiệt người tánh dữ hay lo,
Ông bà dầu để liền kho không còn.
Hoan đảng e chuyện thị phi.
Độc pho Thân-Trưởng Ma-Y giải buồn.
Thấy lời đặt đề rất thông,
Diễn theo cuốn trước lời suông tiêng thường.
Thánh-hiền truyền lại mấy chương,
Người mà dụng tướng trước nường lòng thành.
Trai khôn lo học cho rành,
Gái lành lo lập cưới canh việc thường.
Biết mùi diệu lý vẫn chương,
Giữ lòng trung hiếu là phương trao mình.
Trải xem mấy truyện mấy kinh,
Dạy đều như nghĩa giữ gìn lễ nghi.
Thấy người lâm chuyện hiểm nguy,
Ra công giúp đỡ tùy nghi phận mình.
Giữ lòng ngay thẳng tin thành,
Thi ân báo nghĩa trời dành phụ sa.
Giữ lòng đặng vậy mới là.
Dầu mà tướng xấu dôi ra tướng lành.
Người nào ý sức khôn lành,
Đem lòng giận ác trời xanh hại liền,
Dầu mà tướng tốt như tiên.
Đôi ra tướng xấu cũng liền theo sau,
Có người trông mắt như sao.

Ngoài vảnh trong treo sách nào cũng thông.

Người nào gân trắng hồng hồng.

Có tài văn học bình bằng bốn phan,

Người nào gân trắng vàng vàng.

Tiền muôn cũng hết bạc ngàn cũng tiêu,

Đờn bà gương mặt buồn hiêu.

Có gân trên trán phá tiêu gia tài,

Đờn bà tướng di hàng hai.

Thiếu niên lao khổ chắc hai đời chồng,

Người nào lỗ muối hồng hồng.

Núc ruồi trên muối nhiều chồng chẳng sai,

Người nào mình hạc xương mai.

Trông bàn tay đỏ lóc dài chàm chơn.

Thiệt người quý tướng hiền hơn,

Ít nghèo ít cực, sánh hơn mọi người,

Đờn bà cặp mày tốt tươi,

Môi son da phấn miệng cười có khoen.

Tướng mà đặng vậy không bèn,

Có chồng vinh quý quả nhiên chẳng lầm.

Người nào khéoen rất thâm-thâm,

Bộ đi như nhảy lang tâm hơn người.

Tướng khôn trật chừa trật mười,

Tóc mây dợn sóng mây đời thua ai.

Đờn ông văn vật có tài,

Tóc quăn muối nhọn thiên đình đóng cao.

Người nào lòng dạ anh hào,

Có xoáy trên trán mắt sao mày dài.

Người nào ba vú có lái,

Văn chương lợi lạc trái tai có ngời.

Người nào gia-thất đời đời,

Bàn chơn khuyết hũng ở nơi xứ người.

Người nào bộ miệng như cười,
Muỗi rồng tai phật thiệt người sống lâu.

Dầu không có các có lâu,
Trọn đời thông thả phong lưu với đời.

Những người con mắt có ngời,
Mày dài quá mắt miệng cười có duyên.

Cả đời sung sướng như tiên,
Có chồng có lộc có quyền giàu sang.

Người nào cái mặt hiền ngàng,
Bộ đi tướng đứng đàng hoàng mấy ngàn
Dầu không làm lớn trong làng.

Cũng là cực phẩm trào đàng chẳng sai.

Người nào mình hạt xương mai,
Bàn tai đỏ chói có tài thông minh.

Đờn bà được một tánh tình,
Đờn ông như vậy thôn quê mình hơn người.

Người nào có hai con người,
Thiệt người quá tướng trọn đời đề vương.

Người nào mắt hí như tương
Nước da sạm sạm hay lường thê gian.

Cầm lẹm lẹm trắng ngan ngan.
Chơn tóc mọc thấp giao nan nửa đời.

Miệng cười môi tợn sơn tươi.
Miệng ngậm có chữ thiệt thời tam công.

Người nào mà trắng giông đồng.
Trắng như xuyên tợ vốn dòng công khanh.

Thiếu niên sáng ngày học hành,
Phát danh rất sớm tại lãnh nói xa.

Người nào con mắt tà tà,
Rắn hô môi thớt thiệt là nghèo khổ.

Người nào cườm căng tròn vo.

Làm sao lớn cũng nhà to ruộng dài.

Người nào mười ngón tay dài,
Nước da tư nhuận tóc dài nhorn nha.

Mắt sao má phấn da ngà.

Gái mà đặng vậy thiệt là tương sang.

Dẫn mà không lấy chồng quan,
Ở nơi cung điện vinh vang trọn đời.

Tráng thấp môi méo mày lơ,
Lồ múi trổng hộc cả đời không dư.

Người nào con mắc lữ đừ,
Ẩn đường tỏ rõ có hư bao giờ.

Những người tuổi lúc đương thơ,
Răn beo đầu nhọn thiệt là học hay.

Lớn lên xa chạy cao bay,
Dầu không thi đỗ tài hay hơn người.

Mày cao mắt rộng hay cười,
Lòng to sáng láng trong đời thua ai.

Đờn bà như vậy lạc lải,
Chơn mày đen trạ có hai đuôi rùa.

Tướng mà như vậy thẹn thùa,
Thấy trai, ngoài ngõ rớt đùa không dung.

Người nào tướng dữ tướng hung.
Cái mặt méo xẹo hiếu trung bao giờ.

Dầu không tai nạn lúc tơ,
Lớn lên đói rách thất thơ ngoài đàng.

Người nào râu trở vàng vàng.
Răn hồ mắt lé trong làng ích ưa.

Người nào hàm răn thừa thừa,
Hai môi mỏng đánh thiệt là xảo ngôn.

Người nào tuồng mặt ám hôn,
Tóc khô trán trọt hương thôn xa lìa.

Đờn bà bộ miệng tíu lia,
Lệm cầm tóc ít mấy đời sông lâu.

Người nào chơn mày như câu,
Hàm răng đóng thấp cái đầu mũi cao.

Đờn bà nói dọng khao khao,
Tóc mây dợn sóng hồn hào như yêu.

Người nào gò má có triều,
Cái cằm lụn khuyết tóc nhiều ít nên.

Người nào trán méo một bên,
Mũi gãy tóc ít sông trên hai từng.

Đờn ông mặt nhỏ lớn lưng,
Cùng là yếu tướng thọ chừng bốn mươi.

Người nào mái tóc tốt tươi,
Trên trán có chỉ thiết người khôn ngoan.

Đàn bà mắt chớp quá lạnh,
Ứng đỏ gò má mặt ngang miệng dài.

Người nào khoe mắt chia hai,
Dường như đời lụy cả đời không con.

Mày dao tay tợ đồ son,
No đầy lại nhuộm ngón trỏ giàu sang.

Bàn tay không kính khô khan,
Thiếu niên sao khỏi gian nan nhọc nhằn.

Đại tiểu mà ra một lần,
Đờn bà như thể phong trần dâm ô.

Đờn ông mà cặp mày rô,
Râu ria loạn xị là đồ bất trung.

Xem đi xem lại cho cùng,
Mấy bộ sách tương tóm chung một lời.

Cha sanh mẹ đẻ tốt tươi,
Giữ đều như đức sánh người thần tiên.

Ở cho tảnh nét dặng hiên,

Giữ loàn ba mỗi năm giềng cho xong.
Dầu cho tướng phụng tướng rồng,
Thiếu câu trung hiếu cũng không ra gì.
Canh trăng dờ sách ma y,
Lời thô tiếng kịch nghĩ suy ít hàng.
Giúp vui cho bạn đồng bang,
Ngâm nga đến vấp ít trang giới buồn.

Bông-Dinh.

CHUNG

MA Y HÌNH TƯỚNG

Luận xem văn sự con người,
Phải bình quyền quý phải đời phong lưu.
Có người trí hóa tài mưu.
Có người bán tiện tư ưu đến ngày.
Bàn chơn đi đứng chẳng ngay.
Trong bụng cũng vậy có hay thế nào.
Con mắt chơn mà đóng cao,
Mây sọc mây cào hỏa hào lắm thay.
Tai lừa tai ngựa hơi Lay.
Dững dới chơn mây thề ấy cũng hư,

Răng khít là răng Thiềm-thừ,
Ở ăn độc địa thời chừ lo âu.

Người nào trán vạm soáy râu,
Thiên tình là hiệu có đầu cho vừa.

Đôi trông trắng bạc quá ưa,
Nam dâm nhờn phụ nữ hòa gian phu.
Mỏng môi cao mỗ hồ đồ,
Hồng hồng con mắt giết chổng như chơi.

Khao khao giọng thổ tiếng cười,
Vân vân tóc trán là người khôn ngoan.

Đêm ngày tư lự tán toan,
Phình người lấy của đồ người lây công.

Người nào mắt phụng mũi rồng,
Trán cao bằng thẳng cảm đóng Lở nang.

Trên cho cầu dưới vững vàng,
Ấn quyền cũng có trào dâng có khi.

Quới quyền dầu chẳng làm chi,
Hương thôn người cũng kính vì làm trên.

Người nào lỗ mũi hình lên,
Của xe chất lại một bên cũng nghèo.

Chơu nai rồi lại chơu cheo,
Bước cao bước thấp cũng đều nên ghê.

Râu thời quẩu quẩn râu dê,
Ở ăn bội bạc nhiều bề gian manh.

Người nào quên huột thương đĩnh,
Ấn quyền cũng có phẩm bình chất cao.

Nhơn trung sâu tợ như đào,
Thung dung trên thế anh hào mới đang.

Thiện từ trái khắp nhờn gian,
Ai khôn khôn với, ai ngoan ngoan cùng.

Ây nên một đứng anh hùng, —
Trên cân máy mặt dưới bằng dít tròn.
Dầu mà lao khổ sâu tuồng,
Mặt cũng tươi tốt hơn tuồng hâu hoang.
Nói ra là sự giở dang,
Lưng thô mặt đụt, lòng lang bộn bản.
Dầu mình nằm trên đồng vàng,
Lâu mòn thời cũng một bản tay không.
Ra đi chơn bước cứng còng,
Rùng vai lắc chuyển động trong đời ngoài.
Là người bản tiện hình hài,
Mảng đời thì cũng đi vay của người.
Mở miệng chưa nói đã cười,
Bất bình nhún mục một đời lang vằn.
Người nào mắt phụng mũi lân,
Mì trường quá mục mười phần tốt thay,
Đã cân vừa chân vừa tay.
Eo lưng thắt đáy bằng nay, vững vàng.
Ra đi chơn bước khoan khoan,
Chẳng giàu thì cũng làm quan nhưng là.
Đầu máy mà lại dựng ra,
Có gan có ruột gian tà vốn không.
Gái mà da đỏ hồng hồng,
Dài cằm rộng miệng có chồng lây trai.
Dầu mà lịch sự khoan thai,
Trông trắng trắng bạc trông đen đen dầm.
Ấy là câu bạnh lang tâm,
Con mắt thế ấy thời dâm chẳng lằm.
Còn người ăn lậu lương lằm,
Phương viên diệu mạo ngậm ngậm mà đào.
Trung trung chẳng thấp chẳng cao,
Nói năng thủng thủng mây giao cung huyền.

Mắt hẹp lại cao lương quyền,
Tai như tai phật lòng hiền sông lâu.
Ai mà ăn ở hiểm sâu,
Lưng dài mặt rộng hay châu đôi mày.
Nói rồi lại thói hai tay,
Thì mấy người ấy có tài là chi.
Làm người lấy đó làm suy.
Râu ria lòng ngực có khi phản thần.
Người nào nhân lộ bất bình,
Dĩ ân báo oán là tình gian hung.
Nam hơn đa phát bầu cùng,
Nữ hơn tiểu phát ai dùng làm chi.
Ai mà môi đỏ da chì,
Ây là chất phát vậy thì công nên.
Người nào trán khuyết một bên.
Thời lòng gian xảo đâu nên trung bình.
Làm người học lấy trong mình,
Biết người mà lánh biết tình mà ưa.
Nịnh thần là thấy hay chưa,
Rầu rẻ hùm én mặt thời lão liêng.
Dầu mà làm quan hay quân,
Xảo ngôn xàm ngữ hại dân nhộn nhân.
Ai có ngữ lộ rõ ràng.
Là tướng phú quí bạc vàng trên tay.
Không đạo vô mao bằng day
Bần cùng chỉ tướng thàng ngày lân toan.
Anh hùng là tướng có gan,
Ti hậu cho có mới trang anh hùng.
Người nào mà cạn hơn trung,
Ở ai bại này có dùng chi đâu,
Tam nhủ là tướng công hầu.
Tứ nhủ là bấu đã giàu lại sang.

Tiểu tiện nước chảy hai hàng,
Rơi rơi hoa cải tợ đường mưa sa.

Nhỏ thì ở cửa ở nhà,
Lớn lên ở phủ ở tòa ở cung.

Đường vương cái thói tham lam,
Ngủ nhạc cho có thời làm lớn thay.

Đái ra một giọt chảy ngay,
Bần cùng chi tướng thán ngày lao đao.

Hình dung thượng hạ mảy mao.
Trường thọ chi tướng khổ lao chi bần.

Cho toàn ngũ đoản chi thân,
Ngủ trường cũng tốt mười phần thêm xinh.

Nhân thanh quan thị bất bình,
Lão lưng con mắt gian tình ai đương.

Xảo ngôn xàm ngữ đa phương,
Thượng nghiêm bất thuận hạ phương đệ huynh.

Ở cùng ai cũng chẳng tin,
Lấy đen làm trắng trong mình mới cam.

Đòn xa tay đánh cong cong,
Bất bình lương mục thời lòng xấu thò.

Nam tà nữ tánh dâm ô,
Lẽ nào nết cũng mờ hồ lấm thay.

Câu cặp tướng rủ hai tay,
Như vậy thì cũng nhiều ngày khó khăn.

Tiếng eo éo khếch hàm răng,
Giận rồi mới nói, nói năng châu mày.

Ác hơn thêm thất lăm thay,
Độc từ kẻ ở chơn tay trong nhà.

Mặt thì coi trẻ như già,
Lưu ly chi tướng gian tà lại đeo.

Nằm như thỏ, nằm như mèo,
Cả đời thì cũng chịu nghèo không xong.

Nắm như lân, nắm như hùm,
Ngàn năm quới tướng mãng chung chi đời.
Thánh hiền truyền hết mọi lời,
Biết đời phước đức biết đời giàu sang.
Nói như sấm, cười như rang.
Nam hơn vốn thiệt một trang anh hùng.
Nói như sấm cười như rang,
Nữ hơn thế ấy thì hoang cửa nhà.
Thánh hiền truyền lấy cho ta,
Để coi cho biết mới ra con người.

Xả Định đi kiện Bà

Tỉnh Bình-thuận có tên xả Định. Một ngày kia có trát quan đòi đi gấp lắm, mà đi ngang qua đường cái đó, thì có cái miếu thờ bà linh lắm ; hễ quan dân ai đi ngang qua đó, thì phải xuống vòng xuống ngựa, nghiêng dù, bằng không thì phải chết. Bữa ấy xả Định cỡi ngựa đi đến đó thì vái rằng : « Tôi đi việc quan đòi cần kíp lắm, tôi phải cỡi ngựa mà đi, phần thì trời tôi làm, xin phép bà cho tôi đi luôn, kéo xuống thì sợ trễ ra, và sợ cộp lắm, về nhà tôi sẽ cúng bà. » Anh ta vái rồi, thì ngồi trên ngựa đi luôn. Đi được một chập thì mưa máu ra. Anh ta phải râng mà đi cho xong việc quan ; về đến ngang miếu, anh ta cũng xin cho mạnh giỏi, về đến nhà sẽ cúng bà một con heo. Té ra về nhà càng thêm đau hoài. Anh ta mới giận mà nói : « Mụ nầy làm bậy, mặc ý muốn bắt chết thì bắt ; nếu tao chết rồi, thì tao ở dưới âm-phủ tao kiện hoài. » Bởi vậy rồi anh ta ăn uống không đặng, tính sống không được, mới kêu con vợ dên mà nói : « Đền